

С полупритворен, премрежен поглед, Трой гледаше отнесено в една точка - произволна, вероятно незначителна.

Едва преди миг се бе отнесъл ненадейно нанякъде - тук, пред входната врата на къщата в старото имение на родителите си в американския град Уест Порт. Миг... или два... а може би три....? Героят сам не знаеше отговора – също както не можеше да си обясни какво точно бе завладяло ума му.

Също толкова неусетно мъжът изведнъж се откъсна от това състояние. От раз се върна в предходното си бодро, приповдигнато настроение, в което се бе намирал при първите стъпки по пътеката към входната врата на някогашния си дом. Запремигва, поклати глава и вдиша от въздуха на лятото – горещ и потапящ в морна жег облеченото му само с тениска и къси панталонки тяло. После се усмихна позитивно и хвана отново куфара си. Без да звъни направо натисна дръжката на вратата и влезе навътре с него.

Завръщането в уютния, изискан дом, в който някога бе прекарал някои от най-хубавите си младежки години, разбираемо му навяваше усещането за носталгия. Емоция, която изпълни душата му за секунди... преди ненадейно други чувства да го накарат да се спре на едно място и да се усмихне широко, с присвита вежда.

Щом пристъпи в инак модерния и стилно подреден, но понастоящем напълно преобърнат хол, Трой завари там едно момче - добре изглеждащ висок тийнейджър с дълги почти до раменете кестеняви коси. Тъкмо избутоваше купчина червени пластмасови чашки в чувал за боклук под звуците на умерена рок песен. Беше облечен с развлечени домашни дрехи, а изцъкленият тъмнозелен поглед, който изведнъж метна на спонтанно появилия се само подсказа допълнително, че изобщо не бе очаквал да го види.

- Трой!? Не знаех, че си се върнал в града...

Новопоявият се, все тъй подсмехнат, остави куфара при масивната колона отстрани и пристъпи към по-младия. Огледа се.

- Забелязва се, че не си ме очаквал, братчето ми. Голяма веселба е паднала предната нощ, а? – метна един поглед и на разляната бутилка уиски на пода, откъм която се носеше твърде остър аромат, за да бъде сбъркан.

- Ами... аз... - другият млад мъж се почеса зад врата и прехапа устни, но преди да е измислил някакво оправдание, брат му пръв рече:

- Внимавай какво ще кажеш, Кейлъб. Знай, че имаш право да мълчиш. Всяка една твоя дума може да бъде използвана срещу теб при измислянето на наказание.

Шеговитостта в неговия изказ вероятно говореше, че все пак Трой не беше ядосан. Скоро той дори се спря пред другото момче и го прегърна, потупвайки го по гърба, в отговор на което получи същото.

- Ех... дали трябва да се радвам, че точно *ти* ме хвана в крачка, а не родителите ни? – въздъхна тогава Кейлъб и се приведе към друга купчина пластмасови чаши, които избута в чувала за боклук. – Имам предвид, че... мама и татко са свикнали с моите шуротии... а с теб не сме се виждали на живо от доста време и не се знае колко суров може да си станал през това време, големи ми братко.

- Аз – суров? – засмя се Трой и дори се приведе, за да му помогне в почистването. – Не ще ме видиш често такъв. – после все пак добави, отново с присвита вежда –

Разбира се, това не значи, че ще ти се размине наказанието. Нито изпортването пред родителите ни.

- Които явно както винаги са се погрижили да не ми оставят и цяло едно денонощие без някой да ме надзирава.

- Очакваше, че просто ей така ще си заминат на околосветско пътешествие с новороденото ни братче и ще зарежат другия си по-млад син, тийнейджъра, сам в огромното имение? – засмя се Трой и поклати глава. – Дори и без да познава твърде отблизо Джейкъб и Вивика Годхънт, човек ще знае, че това никога не би било опция при отговорни хора като тях. Мен ако питаш, достатъчен бонус са ти дали като след отпътуването си вчера са те оставили цяла една нощ сам в къщата.

- Все едно пък в квартала не съм постоянно обграден от какви ли не други роднини и близки приятели, които биха им послужили за надзиратели. – Кейлъб махна с ръка. – Но предполагам, че да ми дадат една привидно свободна нощ ще да е било някакъв тест, за да ме изпитат... а аз, естествено, се провалих – След саркастичното допълнение момчето заряза чувала отстрани и седна на единия от диваните. – Но ще бъда честен – никак не съжалявам. Прекарах си страховно. Имах нужда малко да поразпусна. Все пак училището започва след няколко седмици, а лятото не само че мина толкова бързо, а и... не може да се каже, че беше съвсем приятно...

Трой се настани на срещуположния диван. Загледан в брат си, той каза:

- Чух, че в началото на ваканцията ти и някои други познати и не съвсем познати сте изживяли незабравимо приключение.

- О да... и още как! Типично за семейство Годхънт и други от тяхната тайфа да се забъркват постоянно в такива, нали? Несъмнено, това бе най-приятната част от ваканцията... и то не само защото беше най-екстремната...

Нещо в неговото изражение и в тона му накара Трой да притвори леко погледа си и да го прецени по-задълбочено. Не му бе нужно дълго време, за да отчете:

- А в останалата част, както разбирам, си бил подтиснат... може би заради момиче?

Този път Кейлъб погледна него.

- Доста е очевидно, а? И от мама и татко не можах да го скрия. Не че нямаше и други хора, които да им разкажат за незабравимия романс с красивата непозната в началото на лятото. Започнал на едно доста по-мразовито място от Уест Порт.

- Като гледам иде реч за романс, който не е завършил съвсем добре – Трой се опита да поднесе тези думи внимателно – виждаше, че на неговия брат му бе криво заради развитието на въпросния случай.

А Кейлъб отново въздъхна. Поклати глава и рече:

- Да кажем, че не завърши нито добре, нито зле. Имам предвид, че... да, аз и тя не сме заедно вече... но пък не сме се разделяли с гаден скандал или нещо от този сорт... а дори в доста позитивен и приповдигнат тон. Предполагам, че оттам нататък се очакваше правилното продължение и за двама ни да бъде просто да продължим напред по отделни пътища, но... не знам, лично на мен ми е малко трудно да я забравя. Може би защото част от мен винаги малко или много е била привързана към идеята първата ми любов някой ден... да бъде емблематична като тази на баба ни и дядо ни.

Момчето се изправи. Направи няколко крачки към камината, над която бяха наредени всевъзможни семейни снимки в рамки. Все една конкретна – на достолепни на вид зрели мъж и жена, и двамата красиви и доста младолики въпреки възрастта си –

благодарение, разбира се, на типичното за много личности от това време от втората половина на двадесет и първи век, физическо безсмъртие.

- Да бъдеш наследник на самите Аврил и Георги Годхънт... - прошепна Кейлъб докато втренчено гледаше портрета на своите небезизвестни роднини. – Твърде високо са вдигнали летвата през десетилетията, а?

- И още как – каза Трей и също се изправи, като за да загледа на свой ред снимката на баба им и дядо им с благ поглед. – Дори без да съм израснал в тяхното време някъде у себе си винаги съм усещал копнежа... поне леко да се доближа до това, което легенди на вечната романтика като тях са изградили и което влюбените им същности изначало представляват. Копнеж, който, предполагам, всичките им наследници притежаваме по рождение.

- И погледни се само – на практика си успял. Поне ти си успял – отбеляза Кейлъб, гледайки към брат си. – Двамата със Селесте имате възхитителна любовна история.

По-големият мъж не каза нищо, само продължи да съзерцава прехласнатата снимката на общите им роднини, като този път за тази прехласнатост неизменно спомагаше и наново назрялата мисъл за неговата собствена спътница из друмите на световите. Съпругата му Селесте – любовта на неговия живот.

- Като заговорих за жена ти... вероятно трябва и нея да я очаквам да се появи по някое време? – Кейлъб внезапно смени насоката в разговора, после допълни тихо и шеговито. – Така де, добре ще е да знам да не правя нов купон докато ти си излязъл до мола.

Трой се засмя.

- Позволи ми да не отговоря. Не искам да се чувстваш предупреден.

Сложи ръка на рамото на брат си. А тийнейджърът, ухилен до уши, върна снимката на камината, след което двамата пожелаха да отидат настрани, към вратата, която извеждаше в обширния страничен двор на къщата. Решиха да се разходят на чист въздух из тъй свежия по това време на годината имот, който родителите им притежаваха от десетилетия, но никога не го бяха оставяли неподдържан. Имот в квартала на богатите, който дори носеше техните имена

- Знаеш ли, имението “Джейвика” ми липсваше – отбеляза по едно време Трой докато погледът му с приятни усещания наблюдаваше дребна катеричка, която тъкмо притичваше към едно дърво. – Също както ми липсваха и другите домове наоколо, в които винаги сме били дошли. Също както ми липсваше и самия Уест Порт.

Кейлъб се нареди да отговори, но изведнъж се спря. Секна и крачката си, а погледът му се вторачи изненадано някъде настрани.

- Явно не само на теб са ти липсвали – констатира той.

Трой веднага се извърна в същата посока и разбра за какво говореше брат му. Изглежда, че там, в съседния имот, точно в момента се нанасяха нови съседни – за този факт говореше не само огромния камион, натоварен с какви ли не мебели и вещи, а и пъргавото оживление около пренасянето им вътре, в къщата. А единия от хората, които помагаша пренасянето, очевидно бе новия собственик, който не бе никак непознат на двамата братя Годхънт.

- Това... това Джоел ли е? – отвори широко уста и очи Трой. – Той живее... в съседство?

- Изненадата е не по-малка и за мен. Не бих се изненадал мама и татко да са му поръчали и на него да ми хвърля по някое око – последното тийнейджърът поднесе с достатъчно шеговит тон, за да стане ясно, че не говори сериозно.

Трой и Кейлъб не се поколебаха в задружното си решение да се доближат до своя познат нов съсед, за която цел трябваше да навлязат и в имота му. На което той им отвърна с широка усмивка и възклицание:

- И това ако не са двама от любимите ми втори братовчеди!

Джоел беше тъмнорус и синеок мъж, среден на ръст, с набола брада и не много мускулест. Макар и да не носеше фамилното име Годхънт, той действително имаше роднинска връзка от страната на рода на гореспоменатата баба Аврил. А мъжете, задаващи се от съседната къща, бяха все така радостни да го видят – и със същата тази радост дори се прегърнаха с него – въпреки което обаче изумлението у тях си оставаше.

- Лъжат ли ни очите или ти наистина се нанясах... тук? – попита Кейлъб с нетърпение да чуе отговора.

- Не, не ви лъжат! Истина е! – отвърна ведро Джоел и с ръка посочи хубавата стара, но реновирана къща зад себе си. – Предишните собственици бяха сложили неустойима цена. И тъй като аз и Брейди така или иначе се канехме да се върнем в родния си град... нещата се натъкмиха идеално!

- Брейди тук ли е? – попита Трой. – Не съм го виждал още откакто беше дете, а навярно вече е голям тийнейджър.

- Не твърде голям – този младежки глас се чу някъде отстрани и привлече и тримата да се обърнат към портата на имението. – Но пък достатъчно голям, за да отиде сам до магазина и да купи освежаващи напитки.

Насам се задаваше друг един хубав млад мъж – рус, синеок, доста приличаш на своя баща Джоел, но по-висок. С усмивка на лицето и изявени трапчинки, той носеше в двете си ръце стек със студени безалкохолни напитки, за които отбеляза закачливо.

- За радост ще има и за неканените ни гости!

Остави бутилките на пътеката и се прегърна със своите новопоявили се роднини.

- Супер! Най-накрая отново ще си имам съсед на моята възраст! – отбеляза с неприкрит ентусиазъм Кейлъб, който дори потупа Брейди по гърба. – Не знаеш колко скучно ми е тук откакто предишното семейство напусна това имение заедно със Стоун, една много шура моя дружка!

- Не изглежда да ти е било много скучно предната нощ – припомни му Трой и пак шеговито присви вежда. – Което ми напомня, че е време да помисля дали наказанието ти да не включва престой само вкъщи.

- Не! – Кейлъб отсече това толкова моментално, че успя да хване другите неподготвени спрямо изявеното му непримирение. Затова побърза да снижи тона си и да допълни – Тоест... ОК, може и това да ми е наказанието, но моля те, нека започне от утре! Днес имам твърде важен ангажимент!

- И какъв ще да е този ангажимент, уважаеми господин Годхънт? – попита го саркастично Трой.

- Обещах на Дайами да му помогна на онова важно за семейството му изложение на традиционните индиански бит и кутура в West Port Hall. На родителите му се наложи да заминат по спешност към Калифорния, нещо във връзка със семейния им бизнес... и така на клетият ми най-добър приятел му се налага да се оправя сам! Затова

ме помоли да му помогна. Няма да оставиш горкото момче прецакано само и само за ме накажеш, нали, братко?

Градацията към умилителния тон в края на думите му накара останалите да се подсмият. Трой въздъхна, поклати глава и каза:

- Е, добре. Наказанието ти започва от утре, а днес може да отидеш на изложението. Всъщност, може и ние със Селесте да дойдем на него, звучи интересно.

- Добре сте дошли. И не само вие – каза Кейлъб и погледна към другите си двама роднини.

- Хм... наистина, може да дойдем да му хвърлим един поглед – отвърна Джоел, споглеждайки се с Брейди, чието съгласие веднага срещна.

- Да, ще е супер!

- Чудесно! – възкликна Кейлъб, след което отново погледна брат си и реши да се пошегува – О, значи Селесте все пак ще идва?

Не че не беше ясно, че Селесте ще идва, но и двамата се засмяха.

- Да, чакам я да пристигне следобед, тъй като не може да дойде с мен тази сутрин. В последния момент се появи нов важен компонент от проучванията й около онези разкопки при Древен Мари.

- Мислех си, че двамата с нея реализирате заедно археологическите си планове? – попита Джоел.

- Обикновено е така, но тук говорим за... деликатен случай...- Трой сякаш сам не беше сигурен какво точно да отговори. – В последните няколко дни на Селесте й дойдоха някои идеи, покрай които тя се замеси с вече започнати разкопки. Оказа се, че основанията й са доста добре обосновани и затова ръководителят я помоли за кратко да стане част от екипа му. Така се наложи аз сам да оползотворя единия от вече закупените ни билети до Уест Порт. А тя, както казах, ще дойде следобед, с първия удобен телепортатор. Тъкмо навреме за новите наши си разкопки и изследвания, които от утре започваме тук, в североизточната местност на града.

- Дочух, че в онзи терен е било открито нещо интересно, но не знаех, че вие ще се заемете с него – каза Джоел. – Ще ни разкажеш ли повече?

- Разбира се, но като за начало е добре ние със Селесте първо да видим на място с какво си имаме работа.

- Ами ти, Джоел? – Кейлъб реши да се обърне към другия им роднина – Дочух, че в последните години си развил успешен бизнес с издателството си?

- Да, така е. “Неолия” започна като малка компания, а взе, че се разви в нещо доста по-мощно, отколкото бих могъл да си мечтая. Именно благодарение на печалбите успях да купя това имение.

- Значи когато майка ми се върне в града ще си бъдете двама съседи-издатели – отбеляза ухилен Кейлъб.

- Бих могъл само да се радвам ако някой ден бъда дългогодишен утвърден издател като майка ти. Голямата Вивика Годхънт – каза подсмиянат Джоел.

- Като говорим за утвърдени жени... Елън тук ли е?

Кейлъб зададе този въпрос и се огледа, но първоначално дори не осъзна как въпросът му породил лек смут у бащата и синът.

- Ще отида да занеса по някоя и друга бутилка на работниците – с усещането, че имаше желанието да се отдръпне от този разговор, Брейди взе стека с напитките и отиде настрана.

Другите го проследиха с погледи, сред които тези на двамата братя Годхънт изглеждаха объркани.

- Съжалявам, нещо грешно ли казах? – попита Кейлъб и се загледа въпросително в Джоел. – Имам предвид, че... Елън... и тя ще живее тук с вас, нали? Или... - по натъженото изражение на своя втори братовчед той изведнъж сам намери отговора. – О, не... какво се е случило? Тя добре ли е?

- Да, да, добре е... физически... - побърза да ги успокои Джоел. – Но аз и тя... се разделихме.

- Разделили сте се? – ококори се Кейлъб. – Но вие бяхте заедно толкова много години... Отгледахте заедно Брейди...

- Да, но... уви, понякога дори и в такива връзки се стига до момент, в който е по-добре просто да се сложи... края – въздъхна Джоел и погледна към сина си. – Но това не се отрази добре на самия Брейди. За него Елън беше като истинска майка. А в последните седмици, в които я няма в живота ни... се тревожа за него. Струва ми се, че откъсването на тази важна фигура от живота му го кара да усеща липсата и на рождената си майка, с която винаги ще бъдат свързани дори и тя вече да не е жива и той да не я помни.

- Ех... братовчедо... съжалявам, че със сина ти сте в толкова неприятна ситуация... - в знак на подкрепа, Трой сложи ръката си на рамото му.

- А аз съжалявам, че изобщо засегнах темата – каза с изявено чувство на неудобство Кейлъб, като и от своя страна положи ръка на другото му рамо. – Ще се извиня и на Брейди... Горкичкия, сигурно наистина му е много тежко напоследък...

- Е, да, но... не се тревожи. И двамата не се тревожете – каза Джоел, отначало унило, после с опит да докара усмивка на лицето си. – Ние, мъжете Ейбрамс, сме силни. Ще се справим. Завръщането в този град е идеалното ново начало. А късно следобед може да се поразведрим хубаво и на изложението. Благодарим за поканата.

- Няма защо! Наистина, очаквам всички да си прекараме добре! – отвърна Кейлъб с ентузиазъм и нетърпение. Емоции, които и на него му бяха нужни напоследък.

Но дали очакванията на младежа щяха да се реализират?